

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **I. Z., nar. X**
státní příslušnost Ukrajina

zastoupen: **Mgr. Tomášem Císařem**, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, č. ev. ČAK 15 262

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. listopadu 2021 č. j. CPR-8028-15/ČJ-2021-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo opětovně (po předchozím zrušení rozhodnutí odvolacího správního orgánu rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2021 č.j. 20 A 53/2021-27) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 2. 2021 č.j. KRPA-35176-9/ČJ-2021-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání jednoho roku.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že ve smyslu ust. § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. V rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu byly žalovaným také zjišťovány pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobce a nikoli též okolnosti svědčící v jeho prospěch.
3. Konkrétně pak žalobce namítl, že správní orgány přinejmenším nevymezily správně dobu, po kterou se měl na území České republiky nacházet neoprávněně. Zdůraznil, že na území České republiky naposledy přicestoval dne 30. 11. 2020 na vízum typu C, a to po jeho udělení. Toto vízum bylo na 51 dní platné v období ode dne 28. 11. 2020 do 17. 1. 2021 s tím, že po jeho uplynutí bylo dle žalobce nutno dopočítat čerpání bezvízového styku. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu se skutečným stavem věci, protože je nepřezkoumatelné i nedůvodné, a tudíž nezákonné.
4. Žalobce rovněž namítl nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života s tím, že se žalovaný současně s otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí vypořádal nepřezkoumatelně, když v jeho odůvodnění úvahy v tomto směru zcela absentují. Žalobce je přitom toho názoru, že v jeho případě je správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života a již nalézací správní orgán měl povinnost rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. S odkazem na rozsudek Nejvyšší správní soudu ze dne 24. 7. 2015 č.j. 3 Azs 240/2014 tak tedy uzavřel, že napadené rozhodnutí je nezákonné vzhledem k chybnému posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
5. Rovněž doba trvání správního vyhoštění nebyla podle žalobce dostatečně odůvodněna. Žalovaný rovněž nesprávně nepřihlédl k polehčujícím okolnostem na straně žalobce, jakými jsou např. bezúhonnost, excesivní jednání, tj. dosavadní bezproblémovost. Správní vyhoštění tak bylo sice uloženo v rámci zákonného rozpětí, avšak konkrétní délka zákazu pobytu zdůvodněna nebyla.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení. Podrobně a přezkoumatelně v napadeném

rozhodnutí uvedl důvody, pro které potvrdil rozhodnutí nalézacího správního orgánu. Žalovaný je rovněž přesvědčen o tom, že se podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Napadené rozhodnutí je tedy plně v souladu se zákonem. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

7. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
9. Žalobce byl dne 7. 2. 2021 kontrolován hlídkou Policie ČR v rámci pobytové kontroly osob se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců. Ke kontrole předložil biometrický cestovní pas č. X vydaný Ukrajinou s posledním vyznačeným vstupním razítkem ze dne 30. 11. 2020 bez následného vyznačeného výstupního razítka. V cestovním pase rovněž nebylo (podle policie) vyznačeno platné vízum nebo povolení k pobytu opravňující žalobce k pobytu na území České republiky, z čehož vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, pročež byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
10. Z kopie biometrického cestovního pasu žalobce se podává (konkrétně pak strana 8), že žalobci bylo vydáno české vízum č. X za účelem zaměstnání na dobu 51 dnů platné v období od 28. 11. 2020 do 17. 1. 2021. Z otisku posledního vstupního razítka na straně 9 cestovního pasu žalobce pak vyplývá, že žalobce naposledy vstoupil na území schengenského prostoru dne 30. 11. 2020.
11. Dne 7. února 2021 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že přicestoval do České republiky naposledy dne 30. 11. 2020 za prací na vízum č. X a po jeho vypršení zde pobýval na biometrický cestovní pas. Je si již (v době výsledku) vědom toho, že se nachází na území České republiky nelegálně. Na Ukrajině bydlí s rodiči. Je zdravý. V České republice nemá žádný majetek ani žádné aktivity. K vazbám na území České republiky uvedl, že zde nemá žádnou blízkou osobu či rodinného příslušníka. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. K možnostem návratu na Ukrajinu se žalobce vyjádřil tak, že mu na Ukrajině žádné nebezpečí nehrozí. Vycestuje dobrovolně.
12. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který rozhodnutím ze dne 23. července 2021 č. j. CPR-8028-3/ČJ-2021-930310-V230 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího

správního orgánu potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včas podanou žalobou u zdejšího soudu, který svým rozsudkem ze dne 15. 9. 2021 č.j. 20 A 53/2021-27 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nato žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým opětovně odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
15. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky již neoprávněně. To se podává z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů i z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Žalovaný rovněž oproti svému prvnímu rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí nalézacího správního orgánu podrobně na stranách 6 – 8 vysvětlil, jak posoudil dobu neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, zejména pak, jak dospěl k tomu, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně již od 1. 12. 2020. S tímto podrobným vysvětlením se zdejší soud naprosto ztotožňuje a plně na ně odkazuje. Naopak polemika žalobce s posouzením žalovaného je zde poněkud povrchní, když neobsahuje odkaz na konkrétní právní předpis a jeho výklad, z něhož vychází, a opomíjí prvně tu skutečnost, že žalobce již před svým posledním vstupem na území České republiky bezvízový styk čerpal, a to v rozsahu 89 dnů (z 90 možných). Měl-li žalobce „dopočítáním čerpání bezvízového styku“ na mysli, že byl oprávněn pobývat na území České republiky po celou dobu platnosti předmětného krátkodobého víza a po uplynutí jeho platnosti ještě čerpat „zbývající“ jeden den pobytu na základě bezvízového styku, pak se jedná také o posouzení nesprávné, které nenachází oporu v ust. čl. 6 odst. 1 a 2 nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) ani v čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. Jak osvobození od vízové povinnosti, tak i vízum, kterým disponoval žalobce při svém posledním vstupu na území České republiky, se totiž týkají pobytů, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, tj. období 180 dnů bezprostředně předcházejícím každému dni pobytu. Žalobce pak v rámci období 180 dnů, které započalo dne 2. 7. 2020, tj. v den vstupu do schengenského prostoru na biometrický cestovní doklad, vyčerpal 90 dnů oprávněného pobytu právě v den 30. 11. 2020, protože od 1. 12. 2020 již

pobýval na území České republiky (a současně schengenského prostoru) neoprávněně i přes vydané vízum na dobu 51 dnů, kteréžto nepředstavuje výjimku ze shora uvedeného pravidla 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, neboť se nejedná o povolení k pobytu nebo dlouhodobé vízum ve smyslu čl. 6 odst. 2 věta druhá nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex).

16. Pokud jde o námitky v tom směru, že se žalovaný nevypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona, má zdejší soud za to, že nalézací správní orgán se řádně, dostatečně podrobně a tudíž přezkoumatelně vypořádal s přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce zejména na str. 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný proto nepochybil, pokud závěry nalézacího správního orgánu v tomto směru na str. 8 napadeného rozhodnutí aproboval, zčásti na ně odkázal a zčásti je zopakoval či parafrázoval. Rozhodně tedy nelze přisvědčit žalobci v tom, že by v napadeném rozhodnutí úvahy o naplnění hledisek přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce zcela absentovaly.
17. Soud nesdílí ani názor žalobce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, pokud jde o skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Naopak se velmi detailně zabývaly soukromým a rodinným životem žalobce, který v žalobcem tvrzeném rozsahu vzaly za prokázaný, a přihlížely k němu v rámci úvah o přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a při stanovení relativně krátké doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky.
18. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.) K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání jednoho roku nakonec uložena při dolní hranici zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona. S ohledem na ne zcela zanedbatelnou délku žalobcova neoprávněného pobytu na území ČR a také na skutečnost, že neoprávněný pobyt žalobce byl zjištěn pouze díky činnosti policie a správních orgánů, soud ve zvolené konečné délce správního vyhoštění nespatřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž ani zde nevidí důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. Stanovená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, pak byla řádně odůvodněna na str. 5 a 6 rozhodnutí nalézacího správního orgánu, resp. na str. 9 napadeného rozhodnutí. Toto odůvodnění pak zdejší soud považuje za dostatečné.

VI. Závěr a náklady řízení

19. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, když ani v rámci jednání neuplatnil nic dalšího a podstatného, co by vedlo soud k jinému závěru, a žalobu proto zamítl.

20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 10. února 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce